

Hồi 21

Dư Hồng bại trận cầu đạo hữu Dư Triệu nghe lầm quyết hạ san

Vua Nam Đường thấy Dư Triệu mới đến, chưa biết tài năng ra sao, nên bàn với Dư Hồng nên để Dư Triệu đem binh đánh một trận cho biết thấp cao.

Dư Triệu cũng muốn trở tài một trận cho ba quân thấy mặt, nên vội vàng kéo binh ra trại kéo đến thành Thọ Châu khiêu chiến. Quân thám thính vào báo lại với Lưu Kim Đỉnh, nhưng lúc này nàng còn đau chưa khỏe.

Phùng Mậu xin ra trận.

Vua Thái Tổ nói:

- Đã bấy hôm nay binh Đường không ra trận, nay lại khiêu chiến, chắc là yêu đạo có lập kế chi đây. Nếu Phùng Mậu ra quân một mình e bất lợi.

Ngại Ngân Bình thấy chồng mình xin ra trận, liền quỳ tâu:

- Thiếp xin theo trợ chiến.

Tổng Thái Tổ y lời. Hai vợ chồng Phùng Mậu lập tức kéo binh Dư Triệu đang khiêu chiến, xảy thấy một viên nữ tướng dong nhan như ngọc, cỡi ngựa mặc áo giáp vàng, ngỡ là Lưu Kim Đỉnh nên quyết báo cừu, liền hét lớn:

- Con tiện tỳ kia có phải là Lưu Kim Đỉnh đó không?

Ngại Ngân Bình chưa kịp trả lời thì Phùng Mậu đã lướt đến thấy không phải Dư Hồng, liền nói:

- Cần gì phải Lưu Kim Đỉnh mới trừ nổi bọn yêu đạo hay sao, nội hai vợ chồng ta cũng đã lấy thủ cấp các ngươi mà.

Dư Triệu nghe nói ngó lên thấy một thằng con nít lùn tịt, cỡi con quạ thì tức cười, nói lớn:

- Vợ chồng bay thật là xứng đôi. Hèn chi lời tục nói: Không nên chồng vợ cũng thành chị em. Lấy đó mà suy thì biết Tống triều không làm nên đại sự. Nhắm sức các người gái không đã ngứa, thì còn trông gì đến việc chiến tranh

Phùng Mậu nghe nói nổi giận, mắng:

- Người bất quá là một con súc vật hóa hình người, dù có tu luyện đến đâu thì cũng chỉ là một con thú vật mà thôi, sao dám khi dễ chúng ta?

Nói rồi vùng thước đánh liền. Dư Triệu vùng kiếm đánh lại. Hai người đang đánh với nhau cầm chừng. Ngại Ngân Bình xông vào đánh quân Đường rối loạn. Dư Triệu thấy vậy niệm chú rồi cầm gương chỉ về phương Nam, tức thì lửa cháy rần rần, binh Tống bị lửa đốt, khói bay khét lẹt. Phùng Mậu thất kinh đang thắng lại bị lửa phải lui về. Xảy thấy Dư Triệu cầm gương chỉ vào mình, làm cho lửa áp vào tận mặt, Phùng Mậu vội vã giục quạ bay luôn.

Còn Ngại Ngân Bình thấy lửa cháy tưởng là chồng mình bị cháy thiêu, liền quăng dây Khốn tiền lên mà trói Dư Triệu, chẳng ngờ Dư Triệu cầm gương chỉ vào Khốn tiền sách làm cho dây Khốn tiền bị cháy rụi...

Ngại Ngân Bình kinh hãi, tháo quân vào thành cầu lại với vua Thái Tổ:

- Chúng tôi đang thắng trận, bị yêu đạo hóa lửa đốt binh không biết chồng tôi sống chết thế nào, cả dây Khốn tiền cũng bị lửa đốt, nên phải chịu thua.

Tống Thái Tông nghe nói buồn bực. Nhưng chỉ chốc lát đã thấy Phùng Mậu cưỡi quạ trở về, nhìn thấy mặt vợ bị cháy nám thì nổi giận xin vua ra đánh nữa.

Vua Thái Tổ chẳng dám y tấu, truyền các tướng giữ bốn cửa thành cho nghiêm ngặt, chờ cho Lưu Kim Đỉnh lãnh binh sẽ hay.

Bấy giờ Dư Triệu đắc thắng trở về hết lời khoe khoang, chúa tể vua Đường dọn tiệc đãi mừng rất nên trọng hậu.

Dư Hồng khen:

- Phùng Mậu là thằng ăn trộm, làm cho tôi mất hết bữa tối, may nhờ có sư đệ đến đây, đốt cho một trận phồng mình, thật đáng đời tên xảo quyệt đó.

Hôm sau Dư Hồng cậy có Dư Triệu, đồng dẫn quân đến thành khiêu chiến mắng nhiếc bao nhiêu bên Tống cũng bế thành, không ra đối địch.

Liên mấy hôm, trong thành đều treo miễn chiến bài. Hai anh em Dư Hồng đốc quân phá thành nhưng vẫn không làm gì nổi. Ngày kia, hai anh em đang khiêu chiến thì Trịnh Ấn nổi xung, lâu với vua xin ra ứng chiến.

Vua Thái Tổ phán:

- Vợ chồng Phùng Mậu pháp thuật cao cường, không thua gì ngự diệt mà còn bại trận cả hai. Vì yêu đạo có phép hóa lửa, ngự diệt không nên ỷ mạnh mà hy sinh.

Tiêu Dẫn Phụng tâu:

- Trị lửa ấy không khó, chỉ cần lấy máu chó và máu ngựa ném vào thì phép ấy không còn linh nghiệm:

Tổng Thái Tông nghe nói có lý liền phán:

- Như vậy thì hai vợ chồng khanh ra trận thử một phen.

Tiêu Dẫn Phụng truyền quân lấy máu chó, máu ngựa bôi vào tên, chờ lửa cháy thì bắn ra, rồi ném vật ô uế vào.

Dặn xong, hai vợ chồng kéo binh ra trận, thấy Dư Triệu đang khiêu chiến, còn Dư Hồng lượt trận theo sau, Dư Triệu thấy mặt Trịnh Ấn thì nổi giận mắng:

- Trịnh Ấn! Người là người hay thú vật mà chẳng biết ơn nghĩa vậy? Anh em ta vì việc cha người bị giết oan, không nài gian khổ đến đây rửa hận cho cha người phạt vua Tống. Tại sao người không lấy đó cảm ơn, lại phò Tống đánh lại chúng ta? Vả lại sức người là con nít, hãy vào kêu Phùng Mậu và Lưu Kim Đỉnh ra đây, đừng ta trừ luôn một thể, đừng ta trở về núi tu hành.

Trịnh Ấn nói:

- Cha Trịnh Ấn tuy thác oan, nhưng làm tôi không thể thù vua. Tại các người muốn đánh Tống giúp Đường bày trò nói khích. Người đã cam điều trái nghịch, tàn sát quân binh, nghĩ nên trở về tu hành mới mong thành chánh quả, nếu còn nấn ná ở đây e uống công tu luyện.

Dư Triệu nghe nói nổi giận vung kiếm chém liền. Hai bên đánh nhau ít hiệp, Dư Triệu cầm gươm chỉ về hướng Nam thì lửa cháy rần rần. Tiêu Dẫn Phụng truyền quân bắn tên máu vào, và lấy máu chó máu ngựa tạt tới thì lửa bỗng tắt hết. Trịnh Ấn lập tức rút Đả thần tiên ném lên, đánh nhằm Dư Triệu té xuống, Trịnh Ấn vội nhảy tới muốn chém Dư Triệu, không ngờ Dư Triệu độn thổ đi mất.

Giây lát, Dư Triệu lại từ dưới đất chui lên nạt lớn?

- Người đánh ta một roi đau quá, không lẽ nhịn thua.

Nói rồi phun lửa tam muội ra đất binh Tống chết thối vô số. Tiêu Dẫn Phụng truyền bắn tên máu vào, lửa vẫn không tắt. Vợ chồng Trịnh Ấn kinh hãi, thâu binh vào thành bại tẩu.

Tống Thái Tông nghe tin càng hối hận, không dám cho tướng ra trận nữa.

Còn Lưu Kim Đỉnh từ ngày ra trận đánh với Dư Hồng cho đến nay vẫn chưa thật mạnh. Cao Quân Bảo thấy vợ chưa bình phục, còn Dư Hồng thì viện thêm Dư Triệu đến, ngày nào cũng khiêu chiến mãi nên Cao Quân Bảo lo lắng, buồn bã không nguôi.

Lưu Kim Đỉnh hiểu ý, nói:

- Hay là chàng buồn việc binh, xin cho thiếp ra trận để trừ bọn yêu đạo.

Cao Quân Bảo nói:

- Hiện nay Dư Hồng rủ được người bạn đồng song là Dư Triệu đến giúp sức. Dư Triệu thần thông quảng đại, dùng phép đốt vợ chồng Phùng Mậu và vợ chồng Trịnh Ấn, rồi ngày nào chúng nó cũng đem binh khiêu chiến. Phần nàng chưa lành bệnh nên ta rất lo buồn.

Kim Đỉnh nghe chồng nói, nổi giận xô gối ngồi đây, quyết trận hơn thua. Cao Quân Bảo ngăn cản vẫn không được.

Tống Thái Tổ hay tin cũng tỏ ý cản ngăn, nhưng thấy Lưu Kim Đỉnh đã quyết lòng liền truyền các nữ tướng đồng đi theo trợ chiến.

Khi ấy Dư phu nhân, Đào Tam Xuân, La phu nhân. Ngại Ngân Bình, Tiêu Dẫn Phụng, Úc Sanh Hương đồng theo Kim Đỉnh ra trận. Hai bên chưa kịp xung tên đã xông vào đánh nhau. Lưu Kim Đỉnh được các nữ tướng trợ lực nên thế mạnh vô cùng. Dư Triệu liền niệm thần chú hóa lửa rần rần. Lưu Kim Đỉnh rút gươm chỉ một cái, lửa tắt hết làm cho Dư Triệu thất kinh nghĩ thầm:

- Con nhỏ này thật là thần thông, phép tắc cao cường, hèn chi sư huynh ta bại trận nhiều phen cũng phải.

Nghĩ rồi liền hét lớn:

- Người phá được lửa tam muội của ta, vậy hãy xem gươm báu của ta đây.

Nói rồi Dư Triệu quăng bửu kiếm lên hóa ra muôn ngàn bửu kiếm bay xuống chém Kim Đỉnh, ai nấy trông thấy đều thất kinh.

Lời bàn:

Lòng tự ái con người sinh ra mọi tật xấu, kể cả việc dối gạt, lừa phỉnh kẻ khác, cốt làm cho thỏa mãn lòng mình.

Dư Hồng được Xích Mi lão tổ sai xuống núi để phạt vua Tống về tội giết trung thần, như vậy, nhiệm vụ là chỉ làm cho vua Tống khổ cực mà hối cải, thế mà Dư Hồng ỷ tài tranh đua với tướng Tống, để rồi thất bại mang nhiều tự ái. Vì tự ái mà Dư Hồng dối gạt Dư Triệu, lừa phỉnh Dư Triệu vì tình cảm bạn bè mà sa vào tai họa.

Một lỗi lầm rất lớn, khi con người nặng lòng tự ái đã không kể đến tình nghĩa bạn bè. Trong cuộc sống loài người cũng thế, tình người chỉ được tôn trọng khi nó không bị lợi dụng để làm lợi cho kẻ khác.

Dư Hồng biết việc Dư Triệu giúp mình là vào chỗ nguy khốn, nhưng vì lòng tự ái thắng cả tình bạn bè, nên Dư Hồng đã hại mạng Dư Triệu.

- o O o -